

În ajunul Crăciunului, cu mulți ani în urmă, stăteam cuminte în pat. Nu mă foiam în așternut. Respiram încet și în tăcere. Pândeam un sunet, un sunet pe care un prieten îmi spusese că nu aveam să-l aud niciodată: cel al zurgălăilor de la sania lui Moș Crăciun.

— Nu există niciun Moș, îmi tot spunea prietenul meu.

Dar știam că se înșală.

Mai târziu, în cursul serii, am tot auzit niște sunete, chiar dacă nu erau ale zurgălăilor. De afară mi-au ajuns la urechi un șuierat de motor cu abur și un scrâșnet metalic. M-am uitat pe geam și am văzut un tren care se oprișe în fața casei mele.

Era înfășurat într-un vâl de aburi. Fulgii de zăpadă cădeau ușor în jurul lui. Un conductor stătea în ușa deschisă a unui vagon. A scos ditamai ceasul din buzunarul vestei, după care și-a ridicat privirile spre fereastra mea. Mi-am pus papucii și halatul. Am coborât scările tiptil și m-am furișat pe ușă afară.

— Pofțiți în vagoane!
a strigat conductorul.

M-am apropiat de el în goană.

— Hai, ce faci, vii sau nu?
m-a întrebat.

— Unde? l-am întrebat la rândul meu.

— La Polul Nord, normal,
s-a auzit răspunsul lui. Țsta e Expresul Polar.

L-am prins de mâna întinsă și m-a tras în vagon.

Trenul era plin de copii, cu toții în pijamale și halate. Am cântat colinde și am mâncat bomboane umplute cu nuga albă ca zăpada. Am băut cacao caldă și densă ca bucățile de ciocolată topită.

Afară, luminile orașelor și ale satelor licăreau în depărtare, pe când Expresul Polar gonia spre mieznoapte.